

Dobytí jižního pólu 15.-17.2. LP 2019

Všichni členové expedice se sešli v pátek na nádraží Jihlava city, aby společně zahájili strastiplnou cestu k jižnímu pólu. Nočním expresem se vydali na poslední obydlenu základnu Framheim, po cestě se ještě posílili v poslední otevřené krčmě.

Na základně je již očekávali pan D. a pan Š. ze společnosti. Po uvítání a vyřízení nezbytných dokumentů jim zástupce banky pan H. proměnil, za jejich zde bezcenné groše, pravé drpohejské peníze, pak už nic nebránilo pustit se do hodování, popíjení a snad i plánování zítřejší výpravy. Starali se o ně nejlepší kuchaři a číšníci, nosili vybrané lahůdky a nápoje a nikdo z členů expedice nemyslel na to, že je to možná jejich poslední radost na tomto světě.

Večer se objevil čínský obchodník a lákal expedice k nákupu v jeho krámku. Nabízel nejružnější veteš, ale i předměty, které mohly mít velikou cenu pro přežití v mrazivé pustině. Někteří kupovali skoro vše, od pytle, obleků, sněžnic, ovoce a zeleniny proti kurdějím, až po harpuny, zaměřovače, mapy, lékárničky a jiné. Jiní, opatrnější na korunu, nebrali skoro nic. Sněžnice jen pro jednoho a vitamínu poskrovnu.

Jakmile měli všichni nakoupeno, přijela k molu 13 loď a všichni členové jen v plavacích úborech se nalodili (rozuměj, na káru za auto pana V.). Cesta mrazivou nocí probíhala poklidně, až do té doby co loď velice pomalu a obezřetně vplula do bouře. Zmrzlí expedičníci nejprve mysleli, že jsou to ostříkovače, ale pana D. s hadicí s čerpadlem čekal málokdo. Aby toho nebylo málo vjeli do území, kde řádila sněhová bouře (rozuměj, 4 pikolíci házeli sníh lopatami z ohromné hromady, kterou si odpoledne navozili). Po té pan V. otočil loď a stejnou cestou se vydal pomalu zpět. To co padalo za slova by papír neunes. Po příplutí proběhlo osušení, ohřátí a fyzické poděkování pikolíkům za jejich aktivitu. Jakmile je dotloukli, pokračovalo se v bujarém veselí až do rána.

Ráno všechny probudila hustá mlha. Velitelé expedic byli uneseni a spoutáni v lese (někdo nám objevení pólu nepřál). Nicméně netrvalo dlouho a jejich matrošni je našli a z řetězů je osvobodili.

Jelikož nebyla snídaně, musel si každý tým ulovit v potoce pstruha a připravit si ho na ohni. Ani to nebyl pro nikoho žádný problém. Po vykuchání a naporcování na filety či vcelku, si ho každý více či méně opekl podle svých národních receptů, ale většinou na sushi.

Tak jak postupně dojíždali, obdrželi část mapy a vyráželi směrem k pólu. Cestou je vedla stará mapa po jejich ztracených předchůdcích . Nejprve na nejvyšší vrchol kontinentu, a odsud do skal, kde museli překonat hlubokou propast zapomnění. Odměnou jim bylo nalezení další části mapy, která byla rafinovaně skryta ve tvrdém rohlíku. Zde také vzniklo několik památných vět. Cituji pana S. :

1. „Sněžte cibuli, je to proti kurdějím.“ Od této chvíle se někteří ostražitě otáčeli a nikdo nechtěl jít poslední.
2. Expedici Wakandy málem rozložil, když řekl: „Kolega si snědl sladký okraj a tobě nechal ten pálivej prostředek.“ Od této chvíle si členové přestali důvěřovat.
3. „Expedice se vydala vpřed, ale na špatnou stranu.“
4. „Poslední skupina se vydala správným směrem, ale to ještě nic neznamena.“

Po propasti zapomnění došlo ke zlomu, některé expedice pokračovaly dál správnou cestou a jiné objevovaly další a další odlehlá místa kontinentu. I když se jim podařilo najít přístřešek a v něm tajný deník zprávu ne a ne nalézt. Celé hodiny trvalo než se vysvětlilo, že sice přístřešek našli, ale o pár kilometrů jinde.

Do zátoky nebezpečných rypoušů dorazily za světla tři expedice, další tři bloudily dlouhé hodiny a poslední byla nezvěstná. Rozehnat rypouše zásahem z obrovského praku, nebo je obelstít v bílém polárním obleku, nebyl pro nikoho velký problém. Ale to nejtěžší mělo teprve přijít, zasněžená ledová pláň plná hlubokých průrev. Nezbylo než se posilnit syrovou bramborou, nasadit sněžnice a překonat poslední úsek.

Cesta k jižnímu pólu všem v celku ubíhala, až na tým Kanady, který ušetřil za jedny sněžnice a musel tak nést druhého na zádech. První k pólu dorazil tým Jamajky, nenalezl však průzory a tak provedl zaměření orientačně jen podle mapy. Druhý tým Kanady, ač dost ztrácel tím, protože se museli nosit. Třetí tým Rusko I, který označil pól asi jen metr od Kanady. To bylo za světla všechno. Několik hodin poté , když zašlo slunce a pláň opět zmrzla, dorazil tým Wakandy a svou vlajku umístil mezi Kanadu a Rusko I. Za nimi týmy Španělska, Rakousko-Uherska a poslední pohodáři za Rusko II.

K rozsouzení nejpřesněji určeného pólu dorazili i pan D. a pan Š. Všem poblahopřáli a připili si s expedicemi lahodným mokem zvaným Slzy jižního pólu (čistý koncentrát toho nejlepšího co se na pólu nachází), jak někteří okomentovali asi „Tuleňovice“. Po té se začalo přeměřovat těmi nejs sofistikovnějšími prostředky, které tato doba nabízela. Úkol nebyl lehký, neboť přesnost zaměření polárníků byla velmi vysoká. Po zapsání výsledků a nezbytném fotografickém zdokumentování jsme se všichni společně vraceli zkratkou po úbočí strmého ledovce. Hůře vybavení a zesláblí jedinci se kutáleli ze stometrového srázu a teprve až teď jim docházelo, jak nebezpečno je za polárním kruhem.

Po dočerpání sil a krátkém odpočinku byli vyhlášeni vítězové:

1. Tým Rusko I Zuzka a Hajnej
2. Tým Kanady Barča a Kája
3. Tým Jamajky Jáňa a Sýček
4. Tým Wakandy Maty a Štěpa
5. Tým Rakousko – Uherska Terka a Bára
6. Tým Španělska Kát'a a Zbynd'a
7. Tým Rusko II Michal a Johny

Všichni tito polárníci se zapíší nesmazatelným písmem do našich dějin. Nikomu nemůže být nikdy upřeno, že překonal strastiplnou cestu plnou nástrah, hladovění, bloudění mrazivou polární nocí, strachu ze selhání, pochybností o sobě a svých schopnostech a přesto dokázal hrdě stanout na nejjižnějším místě naší planety.

Tato událost by se ovšem nemohla uskutečnit bez expedičního zázemí, které zajišťovali: kuchaři pan S. a paní H. , myčka a nástěnkářka paní M., bankéř a krupiór pan H., terénní pracovník a záchranář pan S., poradce a konstruktér pan Z., čínský obchodník pan Š., záchranář a vedoucí pikolíků pan V., pikolíci: Daník, Jiřík, Kuki a Honzík.

V úctě hrdí majitelé společnosti

Pan Š. a pan D.